

Λόγος παραινετικός στην είσοδο της Αγίας Τεσσαρακοστής - Αγίου Ιωάννου του Χρυσόστομου

[Χρυσόστομος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη](#)

Ευλόγησον Πάτερ.

ΧΑΙΡΩ και ευφραίνομαι, βλέποντας σήμερα στολισμένη την Εκκλησίαν του Θεού με το πλήθος των παιδιών της, και όλους σας, όπου με πολλήν χαράν εσυντρέξατε. Διότι όταν αποβλέπω εις τα χαρούμενά σας πρόσωπα, έχω σημείον μεγαλώτατον της ψυχικής σας ηδονής, καθώς έλεγε και κάποιος σοφός: «Καρδίας ευφραινομένης θάλλει πρόσωπον». Δια τούτο λοιπόν και εγώ εσηκώθηκα σήμερα με περισσότεραν προθυμίαν, δια να σας μεταδώσω εις τον αυτόν καιρόν αυτήν την πνευματικήν χαράν, και να σας γένω μη νυτής του ερχομού της αγίας Τεσσαρακοστής, του **ιατρικού** λέγω των ψυχών μας. Διότι ο κοινός απάντων ημών Δεσπότης, θέλων ως φιλόστοργος Πατήρ να ξεπλύνωμεν τας αμαρτίας, όπου εκάμαμεν εις όλον τον καιρόν, επενόησεν εις ημάς την **θεραπείαν**, και δια μέσου της αγίας Τεσσαρακοστής. **Ας μη γίνεται λοιπόν τις κατηφής**: ας μη γίνεται τις σκυθρωπός, άλλ' ας χορεύη, και ας χαίρεται και ας δοξάζη τον κηδεμόνα, και

επιμελητήν των ψυχών μας, όπου μας άνοιξεν αυτήν την εξαίρετον στράταν, και ας δεχθή με πολλήν χαράν τον ερχομόν της.

Ας εντραπώσιν οι Έλληνες, ας καταισχύνονται οι Εβραίοι βλέποντες την αγάπην μας, όπου αποδεχόμεθα και ασπαζόμεθα τον ερχομόν της με ιλαράν προθυμίαν, και ας μανθάνωσι δια μέσου της δοκιμής των πραγμάτων, **πόση διαφορά είναι αναμέσον ημών και αυτών.** Και ας **ονομάζωσιν εκείνοι εορτάς και πανηγύρεις την μέθην** και όλας τας άλλας ακολουσίας, και ασχημοσύνας, όπου από εδώ είναι πρόπον να σύρουν εις τού λόγου τους. Αλλά η Εκκλησία του Θεού ας ονομάζη εορτήν τα εναντία εκείνων, την **Νηστείαν**, δηλαδή, την **καταφρόνησιν της κοιλίας**, και κάθε άλλην αρετήν, όπου ακολουθεί εις αυτήν διότι αυτή είναι αληθινή εορτή. Εκεί όπου είναι σωτηρία ψυχών εκεί όπου είναι ειρήνη και ομόνοια· εκεί όπου είναι **αποδιωγμένη κάθε κοσμική φαντασία**· εκεί όπου είναι μακρά η κραυγή και η σύγχυσις και τα τρεξίματα των μαγείρων, και τα σφαξίματα των άλογων ζώων και αντί δι' αυτά πολιτεύεται κάθε ησυχία, και γαλήνη, και αγάπη, και χαρά, και ειρήνη, και πραότης λόγου και άλλα αμέτρητα αγαθά.

Ελάτε λοιπόν σας παρακαλώ να διαλεχθώμεν ολίγα τινά δι' αυτήν προς την αγάπην σας, παρακαλώντας σας πρώτον τούτο να δεχθήτε με πολλήν ησυχίαν τους λόγους μου, δια να καρποφορηθήτε κανένα άξιον, και να αναχωρήσετε ύστερον εις τα οσπήτια σας. Διότι δεν είμεθα εδώ συναθροισμένοι απλώς και ματαίως, δια να ομιλήση ο ένας, και ο άλλος να κροτήση απλώς τα λεγόμενα, και ούτω να αναχωρήσωμεν απ' εδώ, αλλά δια να λαλήσωμεν ημείς κανένα ωφέλιμον, και απ' εκείνα όπου συγκροτούσι την σωτηρίαν μας, και εσείς, αφ' ου κερδήσετε από τα λεγόμενα, και λάβετε πολλήν ωφέλειαν, ούτω να ευγήτε απ' εδώ· επειδή η Εκκλησία είναι ιατρείον πνευματικόν και πρέπει εκείνοι όπου έρχονται εδώ να λαμβάνουσι τα αρμόδια ιατρικά, και να τα βάνουσιν επάνω εις τα τραύματά τους, και ούτω να στρέφωνται εις τους οίκους των.

Και ότι μοναχή η ακρόασις δεν ωφελεί τίποτε, αν δεν την βάλη τις εις πράξιν και με τα έργα· άκουε τον Παύλον, όπου λέγει. *«Ου γαρ οι ακροαταί τού νόμου δίκαιοι παρά τω Θεώ, άλλ' οι ποιηταί τού νόμου δικαιωθήσονται».* Και ο Χριστός δημηγορών έλεγεν. *«Ου πας ο λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εισελεύσεται εις την Βασιλείαν των ουρανών, άλλ' ο ποιών το θέλημα του Πατρός μου του εν ουρανοίς».* Ηξεύροντες λοιπόν, αγαπητοί, πως από την ακρόασιν δεν θέλομεν έχει καμμίαν ωφέλειαν, αν δεν ήθελεν ακολουθήσει και το τέλος δια μέσου των έργων, ας μη γενώμεθα μοναχά ακροαταί, αλλά και κατορθωταί όπως ακολουθούντα τα έργα εις τους λόγους, ήθελαν γίνει αφορμή εις ημάς πολλής παρρησίας.

Απλώσαντες λοιπόν τους κόλπους της διανοίας σας, δεχθήτε εις αυτόν τον τρόπον τους περί νηστείας λόγους. Και καθώς εκείνοι όπου θέλουσι να λάβουν δια γυναίκα καμμίαν σώφρονα, και κοσμίαν, και ευγενή, στολίσαντες εις κάθε μέρος τας

νυμφικός παστάδας με παραπετάσματα και καθάρισαντες όλον τον οίκον, μη δίδοντες άδειαν να πατηθή από όλαις ταις ανεπιμέληταις, και ρερυπωμέναις δουλεύτραις, τοιουτοτρόπως εισάγουσι την νύμφην εις τας παστάδας, με τον ίδιον τρόπον θέλω και εγώ να καθάρισετε τον λογισμόν σας, και παραιτήσαντες την τρυφήν, και λοιπήν πολυφαγίαν, ούτω να δεχθήτε με ανοικτούς τους κόλπους την μητέρα όλων των καλών, και την διδασκάλισσαν της σωφροσύνης, και κάθε άλλης αρετής, λέγω την **νηστείαν**, δια να απολαύσετε και σεις περισσοτέραν ηδονήν, και να δώση αυτή εις σας την αρμοδίαν θεραπείαν της.

Διότι αν οι ιατροί, όταν μέλλωσι να δώσουν ιατρικά εις εκείνους, όπου θέλουσι να καθάρισουν τον σεσαπημένον και διεφθαρμένον χυμόν, τους προστάζουσι να απέχουν απ' αυτήν την σωματικήν **τροφήν**, δια να μη εμποδίση την δύναμιν του ιατρικού, αλλά να ενεργήση και να δείξη το έργον του, πολύ περισσότερο ημείς όπου μέλλομεν να υποδεχθώμεν τούτο το πνευματικόν φάρμακον, την ωφέλειαν λέγω, όπου προέρχεται από την νηστείαν, πρέπει να καθάρισωμεν τον λογισμόν μας με την δίαιταν, και να κάμωμεν ελαφρότεραν την διάνοιάν μας, δια να μη καταποντισθή από την μέθην, και κάμη άχρηστον, και ανωφελή την ωφέλειαν, όπου προξενείται από την νηστείαν.

Και ηξεύρω ότι εις πολλούς φαίνονται παράξενα αυτά, όπου λέγομεν σήμερα, αλλά παρακαλώ ας μη δουλεύωμεν απλώς εις την συνήθειαν, αλλά με στοχασμόν ας κυβερνώ μεν τα πράγματά μας. Διότι μήπως θέλει είσθαι εις ημάς κανένα κέρδος από την καθημερινήν **πολυφαγίαν**, και από την **μέθην** την πολλήν; και τι λέγω κέρδος; μάλιστα πολλή ζημία, και βλάβη ανυπόφορος· επειδή όταν καταπνιγή ο λογισμός από την πολυποσίαν τού οίνου, ευθύς απ' αυτήν την αρχήν, και απ' αυτά τα προοίμια θέλομεν απορρίψει το κέρδος όπου προέρχεται από την νηστείαν. **Διότι είπε μου, τι άλλο πράγμα είναι ανοστώτερον, και τι άλλο ασχημότερον, όταν ρουφώντες εως το μεσονύκτιον τον άκρατον οίνον οι άνθρωποι την αυγήν όταν προβάλλη η ηλιακή ακτίνα, αποπνέουσιν ωσάν να ήσαν γεμισμένοι από έγκαιρον οίνον, και φαίνονται αηδείς εις εκείνους, όπου τους συναπαντώσι, και εις τους δουλευτάδες των ευκολοκαταφρόνητοι, και καταγελώνται από όλους εκείνους, όπου γνωρίζουσιν οπωσδήποτε το πρόπον, εξαιρέτως δε σύρουσιν εις τον εαυτόν τους και την αγανάκτησιν του Θεού, δι' αυτήν την ακρασίαν, και την άκαιρον αμετρίαν και ανωφέλευτον;**

Διότι λέγει· «**Οι μέθυσοι Βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι**». Τι άλλο πλέον άθλιον απ' αυτούς ήθελε γένει, όπου **δι' ολίγην, και βλαβεράν ηδονήν, αποδιώκονται από τα πρόθυρα της Βασιλείας;** Αλλά μη γένοιτο να νικηθή τις από τους εδώ συναθροισμένους απ' αυτό το πάθος. Άλλ' εντρυφήσαντες και κατά την παρούσαν ημέραν με όλην την φιλοσοφίαν και σωφροσύνην, και ελευθερωθέντες από την ζάλην και ταραχήν, όπου συνειθίζει να κάμη η μέθη, να

καταντήσωμεν εις τον λιμένα των ψυχών μας, εις την νηστείαν λέγω, δια να ημπορέσωμεν να απολαύσωμεν με πλουσιοπαροχίαν **τα καλά, όπου προέρχονται απ' αυτήν**. Διότι καθώς η πολυφαγία γίνεται αιτία και πρόξενος μυρίων κακών εις το γένος των ανθρώπων, ούτω και **η νηστεία και καταφρόνησις λέγω της κοιλίας, έγινε πάντοτε αφορμή εις ημάς άρρητων αγαθών**. Διότι ο Θεός πλάσας εις την αρχήν τον άνθρωπον και ηξεύρων ότι αυτό το ιατρικόν τού χρειάζεται μάλιστα δια την σωτηρίαν της ψυχής του, ευθύς και κατ' αρχάς έδωκεν αυτήν την παραγγελίαν εις τον πρωτόπλαστον Αδάμ, λέγοντας· «*Από παντός ξύλου του εν τω Παραδείσω βρώσει φαγή, από δε του ξύλου του γινώσκειν καλόν και πονηρόν ου φάγεσθε άπ' αυτού*». Το δε να ειπή τούτο τρώγε, και τούτο μη τρώγης, ήτο μία **εικών και τύπος της νηστείας**· αλλά όντως πρέπει να φυλάξη την παραγγελίαν, δεν το έκαμε και δια την ακρασίαν της κοιλίας του νικηθείς, και κάνων την παρακοήν, κατεδικάσθη εις θάνατον. Διότι είδεν ο πονηρός εκείνος διάβολος, και εχθρός της φύσεώς μας, την διαγωγήν του πρωτοπλάστου Αδάμ εις τον Παράδεισον, και την ζωήν εκείνην την ακοπίαστον, και ότι ωςάν άγγελος ούτως ων συμπεπλεγμένος με το σώμα επολιτεύετο επάνω εις την γην θέλων να τον κρημνίση με την ελπίδα των μεγαλυτέρων ταξιμάτων, τον έβγαλε και άπ' εκείνα, όπου είχεν εις τα χέρια του. Τοιούτον είναι το να μη στέκη τις εις τα όρια του, και να επιθυμή τα μεγαλύτερα. Και τούτο το ίδιον θέλων να φανέρωση κάποιος σοφός έλεγε· «*Φθόνω δε διαβόλου θάνατος εισήλθε εις τον κόσμον*».

Είδες αγαπητέ πώς εξ αρχής έλαβε το έμβασμα ο θάνατος από την λαιμαργίαν; Στοχάσου πάλιν και ύστερα την Θείαν Γραφήν όπου κατηγορεί συχνάκις την τροφήν και όπου λέγει τώρα μεν «*Εκάθησεν ο λαός φαγείν και πιείν, και ανέστησαν παίζειν*»· άλλην φοράν δε «*Έφαγε και έπιε και ελιπάνθη και επαχύνθη, και απελάκησεν ο ηγαπημένος*». Ακόμη εκείνοι όπου εκατοίκουν εις τα Σόδομα, μαζί με τα άλλα κακά από τούτο έσυραν εις τον εαυτόν τους εκείνην την απαραίτητον οργήν διότι άκουσε τον Προφήτην όπου λέγει. «**Τούτο το ανόμημα Σοδόμων, ότι εν πλησμονή άρτων εσπατάλων**» επειδή είναι ωςάν μία βρύσις και ρίζα όλων των κακών.

Είδες την **βλάβην όπου προξενεί η πολυφαγία**; κάμε μου τώρα την χάριν και ιδές **πάλιν τα κατορθώματα της νηστείας**. Ο **Μωϋσής ενήστευσε τεσσαράκοντα ημέρας** και ημπόρεσε να λάβη τας πλάκας της νομοθεσίας· και επειδή καταβαίνων είδε τού λαού την παρανομίαν, έρριψε κατά γης και εσύντριπεν εκείνας τας πλάκας, όπου με τόσην προσκαρτερίαν και υπομονήν ίσχυσε να λάβη, στοχαζόμενος πως είναι, άτοπον ένας λαός μεθυστής και παράνομος να δεχθή του Δεσπότη την νομοθεσίαν. Δια τούτο ήτον ανάγκη να νηστεύση άλλας **τεσσαράκοντας ημέρας** εκείνος ο θαυμαστός Προφήτης, δια να δυνηθή να λάβη **πάλιν από τον Θεόν τας πλάκας εκείνας**, και να τας κατεβάση, όπου δια την παρανομίαν τους εσύντριψε.

Και ο μέγας **Ηλίας** έκαμε **νηστείαν τόσων ημερών** και απέφυγε την τυραννίαν του θανάτου, και αναβάς ως εις τον ουρανόν με πύρινον άρμα, **ακόμη δεν εδοκίμασεν έως της σήμερον τον θάνατον**. Και **Δανιήλ** ο άνδρας των επιθυμιών ενήστευσεν ημέρας πολλάς και ούτως ηξιώθη να ιδή εκείνην την θαυμαστήν οπτασίαν, ο οποίος εχαλίνωσε και τον θυμόν των λεονταρίων και τον μετέβαλεν εις ημερότητα προβάτων, μη μετα βάλλων την φύσιν, αλλά αλλάσσωσιν την προαίρεσίν τους, ενώ έμενεν η θηριωδία.

Αυτήν την νηστείαν εμεταχειρίσθησαν και οι **Νινευίται**, και **εμετάβαλαν την απόφασιν τού Δεσπότη**, κάνοντες και δείχνοντες αυτήν την νηστείαν ομού με τους ανθρώπους και το γένος των άλογων ζώων, και ούτως αποφυγόντες καθ' ένας από τα πονηρά επιτηδεύματα, έσυραν εις φιλανθρωπίαν τον Δεσπότην των όλων. Και τι καταγίνομαι ακόμη εις τους δούλους; διότι έχομεν να απαριθμήσωμεν και άλλους πολλούς και εις την παλαιάν και νέαν Γραφήν, όπου δια μέσου της νηστείας επρόκοψαν. Είναι ανάγκη να έλθωμεν εις τον κοινόν ημών απάντων Δεσπότην διότι **ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός δείχνων και αυτός νηστείαν τεσσαράκοντα ημερών**, ούτως άρχισε να παλεύση με τον διάβολον δίδων εις ημάς όλους **παράδειγμα**, δια να αρματωνώμεθα δια μέσου αυτής, και λαμβάνοντες την δύναμιν, όπου προξενείται άπ' αυτήν, ούτω να αντιστεκώμεθα εις την προς τον διάβολον μάχην.

Άλλ' εδώ ίσως ήθελεν είπει τις άπ' εκείνους όπου βλέπουσιν οξέως, και έχουσιν έξυπνον την διάνοιαν **διατί φαίνεται να ενήστευσεν ο Δεσπότης ταις ίδιαις ημέραις όπου ενήστευσαν και οι δούλοι, και δεν υπερέβη τον αριθμόν**; Δεν έγινε απλώς και ματαίως τούτο, αλλά και τούτο έγινε με σοφίαν και κατά την άφατον και ανερμήνευτον φιλανθρωπίαν του, διότι **δια να μη νομίσωσιν οι άνθρωποι ότι ήλθε κατά φαντασίαν και δεν έλαβε σάρκα**, ή ότι ήτον έξω από την φύσιν των ανθρώπων, **δια τούτο νηστεύει τον ίδιον αριθμόν των ημερών και δεν προσθέτει εν ταις ημέραις**, δια να αποστομώση την φιλονεικίαν εκείνων όπου θέλουσι να ομιλούσιν αδιάντροπα. Διότι αν είναι μερικοί ακόμη και τώρα

όπου αποτολμούσι να λέγουν αυτά, μ' όλον όπου έγινεν αυτό, αν δεν απέκοπτε με την πρόγνωσίν του αυτήν την αφορμήν τους, **τι δεν ήθελαν επιχειρήσει να ειπούν;** Δια τούτο δεν υποφέρει να νηστεύση περισσοτέρας ημέρας, αλλά ενήστευσεν όσας ενήστευσαν και οι δούλοι, δια να μας διδάξη και δια μέσου αυτών των πραγμάτων, ότι ήτον και αυτός ενδεδυμένος την ιδίαν σάρκα, και δεν ήτον εξω από την φύσιν μας.

Άλλ' ότι είναι μεγάλη η δύναμις της νηστείας, και πολύ το κέρδος όπου έρχεται εις την ψυχήν απ' αυτήν και από τους δούλους και από τον Δεσπότην έγινε φανερόν εις ημάς. **Παρακαλώ λοιπόν την αγάπην σας, ηξεύρων το κέρδος όπου προξενεί, να μη αποδιώξετε δια οκνηρίαν την ωφέλειαν οπού προέρχεται απ' αυτήν, μηδέ να δυσχεραίνετε εις τον ερχομόν της, αλλά να χαίρεσθε και να αγαλλιόσθε,** καθώς λέγει ο μακάριος Παύλος· **«Όσω γαρ ο έξωθεν ημών άνθρωπος διαφθείρεται τοσούτω ο έσω ανακαινούται».** Διότι η νηστεία είναι τροφή της ψυχής· και καθώς αυτή η σωματική τροφή παχύνει το σώμα, ούτω και η νηστεία κάνει την ψυχήν πλέον **έντονον και δυνατήν,** της κατασκευάζει ελαφρόν το πτερόν, την υψώνει, την κάμει να φαντάζεται τα άνω, και την κάνει ανωτέραν από ταις ηδοναίς και ταις γλυκύτητες της παρούσης ζωής. Και καθώς τα **ελαφρά πλοία διαπερώσι με περισσοτέραν γρηγοράδα τα πελάγη,** αλλά εκείνα, όπου βαρύνονται με πολύ φόρτωμα βυθίζονται, ούτω και η νηστεία κατασκευάζουσα ελαφρότερον **τον λογισμόν, τον κάνει να διαπερνά με ευκολίαν το πέλαγος της παρούσης ζωής,** και να είναι όλος προσηλωμένος εις τον ουρανόν και εις εκείνα όπου είναι εις τους ουρανούς, και να μη ψηφά τα παρόντα, αλλά να τα παρατρέχη ωςάν μηδαμινότερα από την σκιάν και τα ονειράτα· αλλά η μέθη και η πολυφαγία, βαρύνοντας τον λογισμόν και παχύνοντας την σάρκα, αιχμαλωτίζει την ψυχήν, αποκλείοντάς την από κάθε μέρος, και μη αφήνοντας **να έχη υγιεινόν του λογισμού το κριτήριον,** την κάνει να τρέχη εις τους κρημ-νούς και να εργάζεται όλα εναντίον της σωτηρίας της.

Ας μη κυβερνούμεν λοιπόν αγαπητοί με οκνηρίαν εκείνα όπου συμβάλλουσιν εις την σωτηρίαν μας· αλλά ηξεύροντες όσα κακά γεννώνται απ αυτήν, ας φύγωμεν την βλάβην όπου προξενεί. Διότι ου μόνον εις την **Νέαν Διαθήκην**, εις την οποίαν είναι περισσότερα η αύξησις της φιλοσοφίας και μεγαλύτερα τα παλαίσματα, και μεγάλοι οι ίδρωτες και πολλά τα βραβεία, και άρρητα τα στέφανα, **εμποδίζεται η τρυφή και η διασκεδάσις**, αλλά και εις την **Παλαιάν**, όταν εκάθοντο ακόμα **σιμά εις την σκιάν** και ήσαν προσηλωμένοι εις το λυχνάρι, και όπως τα παιδιά όπου τρέφονται με το γάλα, ούτως άπ' ολίγον κατ' ολίγον ωδηγούνται, **ουδέ τότε επεθύμουν να διασκεδάσουν** και δια να μη νομίσετε ότι απλώς και ως έτυχε λέγομεν αυτά, κατηγορούντες την τρυφήν, ακούσατε τον Προφήτην όπου λέγει· «*Ω οι ερχόμενοι εις ημέραν καλήν, οι καθεύδοντες επί κλινών ελεφαντίνων και κατασπαταλώντες επί ταις στρωμαίς αυτών! οι ερίφους εκ ποιμνίων και μοσχάρια εκ μέσου βουκολίων γαλαθηνά! οι πίνοντες τον διυλισμένον οίνον και τα πρώτα μύρα χριόμενοι, ως εστώτα ελογίσαντο, και ούχι ως φεύγοντα*»!

Ίδετε πόσην κατηγορίαν έκαμε της τρυφής ο Προφήτης και μάλιστα όταν εδιαλέγετο με τους Εβραίους, τους αναίσθητους, τους αχάριστους, όπου καθ' ημέραν **εγαστρι-μαργούσαν**; διότι στοχασθήτε την ακρίβειαν των λόγων, αφ' ου εκατηγόρησε την πολλήν αδηφαγίαν και την πολλήν μέθην από το κρασί, τότε είπεν «*ως εστώτα ελογίσαντο, και ούχι ως φεύγοντα*»· δείχνων σχεδόν ότι **έως τον φάρυγγα και εις τα χείλη είναι η απόλαυσις και παρέκει δεν περνά· άλλ' η ηδονή είναι ολίγη και προσωρινή, ο δε πόνος είναι παντοτινός και δεν έχει τέλος**· και αυτά, λέγει, μαθόντες δια μέσον της δοκιμής, τα ενόμισαν όλα πραγματικά, τα οποία στέκονται και μένουσι, και ουχί ως πράγματα όπου φεύγουσι, δηλαδή όπου πετούσι και δεν στέκονται ουδέ στιγμήν. Διότι τοιαύτα είναι όλα τα ανθρωπίνα και τα σαρκικά, ακόμη δεν έφθασαν και επέταξαν τοιαύτη είναι η τρυφή, τοιαύτη είναι η **ανθρωπινή δόξα και η δυναστεία**, τοιούτος είναι ο **πλούτος**, τοιαύτη κάθε **ευτυχία της παρούσης ζωής**· δεν έχει κανένα βέβαιον, ουδέ στάσιμον, ουδέ στερεόν, αλλά **παρατρέχει και διαβαίνει γρηγορώτερα από τα ρεύματα των ποταμών, και αφήνει έρημους και γυμνούς εκείνους**, όπου είναι όλως διόλου εις αυτά δεδομένοι και εκστατικοί. Αλλά δεν είναι τοιαύτα τα πνευματικά, αλλά ενάντια αυτών, βέβαια, ακίνητα, δεν δέχονται μεταβολήν και εξαπλώνονται εις όλον τον αιώνα. **Πόση λοιπόν ανοησία δεν ήθελεν είσθαι να αλλάξω μεν τα ακίνητα δια τα κινούμενα, τα αιώνια δια τα πρόσκαιρα; εκείνα όπου στέκονται πάντοτε, δι' εκείνα όπου πετούσι και φεύγουσιν; εκείνα όπου προξενούσι πολλήν απόλαυσιν εις τον μέλλοντα αιώνα, δι' εκείνα όπου μας ετοιμάζουσιν εκεί πολλήν τιμωρίαν;**

Αυτά λοιπόν όλα στοχαζόμενοι, αγαπητοί, και φροντίζοντες κατά πολλά δια την

σωτηρίαν μας, ας καταφρονήσωμεν την τρυφήν την ανωφέλευτον και βλαβεράν, **ας αγαπήσωμεν την νηστείαν** και όλην την άλλην φιλοσοφίαν, και ας δείξωμεν πολλήν την μεταβολήν της ζωής μας· και **καθ' ημέραν ας βιαζώμεθα εις την πράξιν των αγαθών έργων**, όπως πραγματευσάμενοι εις όλον τον καιρόν της **Τεσσαρακοστής** την πνευματικήν πραγματείαν και **συναθροίσαντες πολλήν πλούτον της αρετής**, ηθέλαμεν καταξιωθή να φθάσωμεν και εις την **Κυρίαν ημέραν τού Πάσχα**, και **με θάρρος να πλησιάσωμεν εις την φρικτήν και πνευματικήν Τράπεζαν** και να μεταλάβωμεν εκείνα τα απόρρητα και αθάνατα αγαθά, με καθαράν συνείδησιν, και να γεμισθούμεν από την εκείθεν χάριν **με ταις ευχαίς και πρεσβείαις των Αγίων** όπου ευηρέστησαν εις αυτόν τον Χριστόν τον φιλόανθρωπον Θεόν μας· μεθ' ου τω Πατρί, άμα τω αγίω Πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμή, νυν και αεί, και εις τους αιώνας των αιώνων

ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ-ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Πηγές: [egolpion.com-osiosioannisvasilikou.blogspot.com-
hristospanagia3.blogspot.gr](http://egolpion.com-osiosioannisvasilikou.blogspot.com-
hristospanagia3.blogspot.gr)